

Pradžios žaidimas

Vardai pagal temą

Priemonės: lapai ir rašikliai.

Parašyti savo vardo raides ir iš kiekvienos jų sugalvoti sąvokų / žodžių, atspindinčių dienos temą. Visi užrašo ir pristato. Sąvokos / žodžiai surašomi ant atskiro lapo.

Mūsų baimės

Žaidžia iki 20 žaidėjų, kiekvienam duodamas popierius ir rašiklis.

Visi sėdi ratu. Lapelyje parašo ir užbaigia sakinį: „Šiame būrelyje bijau...“ Pvz.: „Šiame būrelyje bijau, kad iš manęs juoksis“. Visi lapeliai sumetami į pintinę ratelio viduryje. Tada ištraukiamas bet kuris, garsiai perskaitomas, pavyzdžiui: „Šiame būrelyje bijau išreikšti savo nuomonę, nes iš manęs šaipysis“, paskui visi aptaria tokią baimę, tačiau be pastabų ir kritikos. Pabaigoje galima apibendrinti, kas buvo pasakyta ir girdėta.

Pradžios malda

Kartais siekiame manipuliuoti Dievu, trokštame, kad sakytų tai, kas mums patinka ir nesame atviri Jo žodžiui bei šaukimui.

Nepriimame Dievo, kaip Tėvo, o jo bijome ir šalinamės nuo jo.

Yra daug dalykų, kurie mums nepadedą labiau pažinti ir pamilti Dievą, nepasiruošiame ir rimtai nepriimame šių temų...

Prašome tave, Dvasia, išliek ant mūsų savo dievobaimingumo dovaną, kad Dievas stipriai užvaldytų mūsų širdį ir mūsų gyvenimą, kad jį jaustumė arti ir vis artimiau su juo bendrautume ir juo pasitikėtume. Amen.

Įvadinis žodis

Šventosios Dvasios Dievo Baimės dovana

Kodėl Dievas nori mums suteikti Jo baimės dovaną? Kaip galima iš viso trokšti ir dar prašyti baimės? Tai pirmieji klausimai, kurie iškyla vien pamačius dovanos vardą. Bet, stabtelkime ir įsigilinkime, kad suprastume teisingai – juk ir ši dovana yra malonė; be to, ji yra viena svarbiausių, nes ant jos pagrindo statomos visos kitos Šventosios Dvasios dovanos.

Norint suprasti šią dovaną teisingai, pirmiausiai reikėtų įsisąmoninti, kad Dievo baimė nėra nerimo ar siaubo apraiška. Tai didelio nusiramino šaltinis. Juk psalmistas rašo: „Betgi Viešpats geras per amžių amžius tiems, kurie pagarbiai jo bijo.“ (Ps 103, 17) Ir kitoje vietoje apaštalas Petras sako: „Dievas nėra šališkas. Jam brangus kiekvienos tautos žmogus, kuris jo bijo ir teisingai gyvena.“ (Apd 10, 34-35)

Žmonėse slypi dvilypis Dievo baimės supratimas. Vieni bijo Dievo ir nuodėmės, nes bijo bausmės. Tai kažkas panašaus į tarno nuostatą prieš šeimininką. Tarnas paklūsta šeimininkui ir daro visa ką tik jis liepia, nes bijo būti nubaustas, netekti darbo ir panašiai. Tokia baimė dažnai žmogų sukausto ir šis nebėra visiškai laisvas. Tačiau yra ir kitoks baimės supratimas, kuris reiškia ne bausmę, bet bendrystę su Dievu. Tai ne tarno, bet sūnaus baimė, kai šis nusidėdamas bijo prarasti santykį su Tėvu. Apie tokį dvilypį baimės supratimą mums rašo apaštalas Paulius nurodydamas, kokia Dievo baimė Šventoji Dvasia mus apdovanoja: „Jūs gi esate gavę ne vergystės dvasią, kad ir vėl turėtumėte bijoti, bet gavome išūnystės Dvasią, kurioje šaukiame: „Aba, Tėve!““ (Rom 8, 15)

Dievo baimės dovana, kurią teikia Šventoji Dvasia yra „sūniškoji“ baimė. Gyvendami ja, atsiduodame Dvasios vedimui, kuris nukreipia nuo blogio priešingo meilei. Ši dovana mums leidžia žvelgti į Dievą kaip į Tėvą, net kaip į mūsų sužadėtinį. Meilė, kuri slypi tokioje baimėje padaro mus jautrius Dievo meilei mums. Bijodami meilėje, mes esame jautrūs viskam, kas gali mus atitraukti nuo tos meilės ir galimybės ja džiaugtis. Šiuo atveju ironiškai skamba – meilė yra motina, kuri pagimdo baimę arba, kitaip tariant, sūniškoji Dievo baimė kyla iš pagarbios meilės Tėvui. Mes tikrai bijome prarasti, kas mums brangu.

Prisiminkime palyginimą apie sūnų palaidūną (Lk 15), kuris, nors ir išėikvojo visus tėvo turtus palaidai gyvendamas svetimame krašte, vis dėlto nebėga slėptis į krūmus išsigandęs bausmės, bet išpažįsta savo kaltę ir suprasdamas, jog nebėra vertas sūnaus vardo, sugraudina tėvo širdį. Tėvas ne tik atleidžia, bet dar ir išaukština savo sūnų labiau nei bet kada. Tai dangiškojo Tėvo paveikslas, Tėvo, kuris priima kiekvieną, kuris sugraudinta širdimi išpažįsta jo gerumą ir nuoširdžiai gailisi dėl viso, kas galėjo ši santykį išardyti. Norėtusi prisiminti apaštalo Jono žodžius: „Baimė bijo bausmės, ir kas bijo, tas dar netobulai myli“ (1 Jn 4, 18). Galime sakyti jog tikroje meilėje ir pasitikėjime nebėra bausmės baimės, nes tobula meilė išveja tokią baimę.

Prisiminkime dar vieną pagarbios Viešpaties baimės pavyzdį. Ji kyla iš plėšiko, kabančio šalia nukryžiuoto Kristaus, širdies. Tuo tarpu kai vienas iš dviejų nusikaltėlių ėmė įžeidinėti Jėzų, antrasis sudraudė jį: „Ir Dievo tu nebijai, kentėdamas tą pačią bausmę! Juk mudu teisingai gavome, ko mūsų darbai verti, o šitas nieko blogo nėra padaręs.“ Taip sudraudęs antrąjį plėšiką, jis visiškai atsiduoda dieviškam gailestingumui ir nepaisydamas jo nuodėmių, Jėzus jam tą pačią akimirką pažadą amžinąjį gyvenimą: „Šiandien su manimi būsi rojuje.“ (Lk 23, 39-43)

Iš tiesų, Šventosios Dvasios baimės dovana visapusiškai gali išsiskleisti tik neturtingoje širdyje. Tokia širdis nebesirūpina savo, bet vien tik Dievo garbe. Bijodami Dievo mes nuginkluojame savo puikybę, nes būtent puikybė ir dvasinė arogancija mus pirmiausiai nuo jo ir atitolina. Būdama visiškai atsidavus Dievui paprasta širdis tetrokšta vieno – vykdyti Tėvo valią, nenusisukti nuo jos net kančioje. Juk mylinti širdis nebebijo kentėti, ji yra sustiprinta viltimi.

Apibendrinant norėtusi pasakyti – juk negali nerūpėti kaip bus amžinajame gyvenime. Danguje nebebus bausmės baimės, nes nebebus galimybės įžeisti Dievą. Matydami Jį veidas į veidą kontempliuosime jo begalinę meilę ir gailestingumą. Tačiau šventa, sūniškoji, pagarbi baimė neišnyks – ji priklauso natūraliam Tėvo ir sūnaus santykiui. Todėl pradėję gyventi ja čia žemėje, neapsiriksimė. Juk psalmėje sakoma: „Pagarbi Viešpaties baimė – išminties pradžia; tai gerai supranta tie, kurie ja gyvena.“ (Ps 111, 10)

Kūrybinė užduotis

Kai buvome mažesni, dažnai tėveliai mums pasakydavo: „Jei neklausysi manęs, ar būsi negeras - Kalėdų senelis neateis.“

Ar galime įsivaizduoti, kad Dangaus Tėvas bara mus už tai, ko nepadarėme? Ar tai yra Dievobaimingumas?

Dievobaimingumas tai nėra Dievo baimė, bet suvokimas, kad Dievo meilė yra didesnė už žmogišką supratimą. Dievo Dvasia kiekviename žmoguje veikia dažnai pasislėpusi ir nematoma. Kiekvienas, Sutvirtinimo sakramentą priėmęs krikščionis, yra pripildytas Šventosios Dvasios ir negali gyventi nemylėdamas šalia esančių žmonių, nes jis yra apdovanotas didžiausia Dievo Dvana. Šventoji Dvasia buvo atsiųsta, kad Jėzaus draugams padovanotų tai, ko jiems gyvenime reikia. Ar priimsi šitą dovaną?

Būk budrus už vairo!

Įsivaizduok: Tu važiuoji savo gyvenimo gatve labai greita mašina, pvz. raudona Ferrari. Bet staiga prie gatvės pamatai pakeleivį. Žinoma tau pasidaro įdomu. Tu sulėtini greitį. Privažiuoji arčiau ir pamatai. Oje - tai Šventoji dvasia. Tavo gyvenimo pašonėje stovi Šventoji Dvasia ir nori, kad tu ją pasiimtum kartu. Žinoma, tu gali rinktis!

Tu mažtai: Ne, ne! Tik ne dabar. Nes...

Tu mažtai: Nu jo! Gerai aš paimsiu ją, bet nėra reikalo, kad ji man visą kelią čiauškėtų. Prašom, prisėsk šalia bet nieko nesakyk. Nes...

Tu mažtai: O! Šventoji dvasia! Hmmm. Ji supranta gyvenimą. Aš mielai ją paimsiu kartu. Ir netgi leisiu pavairuoti savo mašiną, nes...

Išsirink vieną atsakymą ir pasidalink su draugais grupėje, kodėl tau jis artimiausias. Visiems būtų smagiau, jei kiekvienas pavaidintumėte, kaip vairuojate savo gyvenimo mašiną, kaip sureaguojate pamatę Šventąją Dvasią ir kaip su ja kalbatės.

Palyginimas

Sekminių himnas parodo mums nuostabias Šventosios Dvasios dovanas, lydinčias mus gyvenime. Galime suprasti ir atpažinti Šventosios Dvasios veikimą.

Ar atpažįstame Šventąją Dvasią savo gyvenime? Kaip ją galėtumei apibūdinti?

Dievo tarnas Jonas Paulius II yra palyginęs ją su indu: „Dievas tegali mylėti – ir jo neišmatuojamai meilei reikalingas žmogus, kurį galėtų apipilti savo meile.“

Kažkas iš mano draugų palygino : „Šventoji Dvasia – yra Dievo pirštas mano gyvenime.“

Nenorime už Tave nuspręsti, kas yra Šventoji Dvasia Tau. Pagalvok ir parašyk, kaip tiksliausiai galėtumei ją apibūdinti, palyginti.

„Man Šventoji Dvasia yra kaip...“

Laiškas

Žinome ir tikime – Dievas yra asmuo. Pasikviesk Šventąją Dvasią kaip konkretų asmenį – nors galbūt tau ji yra ir svetima ir nekelianti pasitikėjimo. Pasitikėjimas gali augti tik tuomet, kai yra konkretus žmogus. Pasikviesk ją, kaip konkretų asmenį ir leisk įžengti į tavo gyvenimą. Pasikviesk Šventąją Dvasią, kad laimėtum jos pasitikėjimą. Išsakyk jai savo problemas ir rūpesčius. Parašyk jai laišką apie tai, kuo gyveni ir kokios tau reikia pagalbos.

Atverk jai savo širdį. Tai galbūt yra lengviau pasakyti, nei padaryti. Bet pro atvertas duris įeina tas, kas nėra vagis. Perkeltine prasme tai tinka ir Dievo veikimui mūsų gyvenimuose. Dievas yra taktiškas ir gali užimti tavo namuose tiek vietos, kiek esi jam paruošęs. Gal šiek tiek droviesi ir nenori nieko keisti. Bet šiandien turi galimybę tai padaryti. Kaip tu atversi jam savo gyvenimo duris?

Jeigu laiškas labai asmeniškias, įsidėk jį į Bibliją, vieną dieną jis tau naujai prabilis. Jei esate atviri bendruomenėje, galite sukalbinti laiškus viešai, kad dar geriau vienas kitą pažintumėte.

Šventieji

Šventoji Marija Faustina Kovalska
1905 – 1938

„Meilė niekuomet nepailsta atleisti.“

Helena, toks buvo šios merginos vardas iki ji tapo vienuole, gimė 1905 m. rugpjūčio 25 d. Lenkijos kaime. Dar būdama septynerių ji išgirdo sakant Jėzų: „Tu tapsi vienuole“. Vėliau būdama panelė vienos šventės metu bešokdama ji pamatė Jėzų, kuris jos paklausė, kiek dar jis turėsias jos laukti. Tada ji nusprendė kuo greičiau stoti į vienuolyną.

Faustina buvo neišsilavinusi, baigusi tik pradinę mokyklą. Į vienuolyną ji atėjo be kraičio, be išsilavinimo, tad vienuolyne nedirbo su auklėtinėmis – jai teko pareigos daržuose, virtuvėje, prie vartų. Virtuvėje Faustina plušo prie labai didelių puodų, kuriems nukelti jai pritrūkdavo jėgų. Kasdieniniuose vienuolyno darbuose ji buvo vertinama kaip netikša, dėl to dažnai maldose ji skundėsi Jėzui, kad neturi jėgų net paprasčiausiems darbams atlikti. Maldoje Jėzus jai pažada padėti – ji pasitikėdama pirma skuba prie darbo. Be jokių sunkumų ji susitvarko su sunkiaisiais pilnais bulvių puodais, bet kai nukelia dangtį – pamato jį pilną raudonų rožių. Dėkodama Dievui, Faustina išgirsta: „Tavo sunkų darbą paverčiu nuostabiausių gėlių puokštėmis“.

Praėjus penkeriems metams po to, kai ji įstojo į vienuolyną Plocke, o vėliau – keletą kartų Vilniuje Jėzus jai apsireiškė taip, kaip dabar regime Gailestingąjį Jėzų paveiksle. Pirmą kartą tai regėdama, Faustina žvelgė į Viešpatį tylėdama, o siela buvo apimta baimingos nuostabos, sumišusios su džiaugsmu. Po valandėlės Jėzus pasakęs, kad pagal tai, ką ji dabar matanti, turįs būti nutapytas paveikslas, o apačioje užrašyta: „Jėzau, pasitikiu Tavimi“. Šis paveikslas turėsias būti gerbiamas pirmiausia seserų koplyčioje, o vėliau – visame pasaulyje. „Aš pažadu, kad siela, kuri gerbs šį paveikslą, nežus“, – patikino Jėzus Faustina.

Apie šį apsireiškimą ji papasakojo savo nuodėmklausiu. Jis nežinojo, ką atsakyti, tad paaiškino labai apdairiai: kad Jėzus kalbėjęs apie atvaizdą jos širdyje, kad matytą paveikslą ji turėtų nutapyti savo sieloje. Faustina pakluso, bet Jėzus vėl apsireiškė, patikslindamas, ką sakė anksčiau: kad paveikslas būtų nutapytas teptuku. Ir pridūrė, kad jis turįs būti pašventintas pirmąjį sekmadienį po Velykų, nes šis sekmadienis tapsias Gailestingumo švente.

Kadangi pati tapyti visiškai nemokėjo, Faustina klausė seserų, ar jos negalėtų nutapyti to, ką ji regėjo, tačiau visi tik šaipėsi. Savo dienoraštyje ji rašė, kad tai buvo tikra kankinystė ir kad reikia labai stipriai melstis už apsireiškimus patiriančius žmones, nes aplinkinių priešišumą išverti jiems būna labai sunku.

Tiktai Vilniuje Faustina sutiko ją suprantantį nuodėmklausį – kun. Mykolą Sopočką, – suvokusį, kas iš tiesų dedasi jos širdyje. Po pirmųjų susitikimų jis buvo taip sutrikęs, kad seserį nusiuntė tirtis pas psichiatrą, bet jis nieko „nenormalaus“ nenustatė. Vėliau, kun. Mykolas neatlaikęs valandas trunkančių išpažinčių dėl detalių regėjimų atpasakojimų ir smulkmeniškos sąžinės analizės, liepė jai viską užsirašinėti.

Nors Faustina sunkiai sekėsi rašyti dėl per trumpo mokslo, jos kalba ir mintys atskleidžia puikią krikščionės formaciją – dienoraštyje nerasime jokio teologinio nuklydimo.

Niekuo iš seserų išoriškai neišsiskirianti, skvarbių akių, smulki moteriškaitė, o šiaip vertinama kaip keistuolė ir fantazuotoja, sugebėjo neįmanomomis sąlygomis parašyti savo sielos gyvenimo liudijimą. Užsispyrimas, stipri dvasia, nepaprastas sielos jautrumas, kuris sugebėjo išgirsti ir priimti tai, ką Dievas siunčia išvargusiai žmonijai – savo gailestingumą – iškėlė ją į šventųjų gretas.

Faustina mums kalba apie pasitikėjimą Dievu. O pasitikėti juo galime tik tuomet, kai priimame žinią, jog Dievas yra gailestingas. Jis yra labiau gailestingas nei teisingas, ir jo gailestingumas mums yra suteiktas per Jėzų Kristų. Kartais jos dienoraštyje skaitant apie patirtus

apsireiškimus, mums atrodo, kad Dievas Tėvas yra labai įpykęs, o Jėzus mus užtaria, kad nuramintų jo įniršį. Iš tiesų tai reiškia, kad nusigręžę nuo Kristaus mes nebepriimame Dievo gailestingumo, kuris, kaip tėvo gailestingumas sūnaus palaidūno palyginime, mums yra suteiktas tik per Jėzų Kristų. Šito gailestingumo mums duota apščiai. Vieną kartą Jėzus Faustinai pasakė: „Meilė niekuomet nepailsta atleisti“. Tad visada galime grįžti pas gailestingąjį Dievą, nesibaimindami, kad tiek kartų jį išdavėme. Kitą kartą Jėzus vėl kalbėjo: „Aš vejuosi nusidėjėlius, kaip teisingumo vykdytojai – nusikaltėlius. Tik teisingumas jų ieško tam, kad nubaustų, o aš – idant atleisčiau“. Jėzus atskleidė, kad pasauliui labai reikia gailestingumo, tačiau kelias į jį yra pasitikėjimas.

Ilgai nediagnozuota šventųjų liga – džiova – pakirto Faustinos sveikatą. Tačiau ji labai realiai vertino savo sveikatos situaciją. Seserys ją skaudindavo, kad ji tinginė ir simulantė, jog negali atsikelti Mišioms. Jos regėjimus jos laikė kliesdais ir patardavo niekam nieko nesakyti, kad nesusilauktų pažeminimų. Tačiau ji nuolankiai priimdavo kaltinimus, nieko neatsakydama ir viską atleisdama.

1938 metų rugpjūtį Faustina parašo atsisveikinimo laišką vienuolijos vyresniajai, atsiprašo už nusižengimus, linki susitikti danguje; priima ligonių sakramentą, jos ištikimojo Vilniaus globėjo kun. M. Sopočkos randama gilioje ekstazėje, jau nieko nebepajėgia aprašyti ir spalio 5 d. iškeliauja...

Po trisdešimt metų pradėta s. Faustinos beatifikacijos byla, 1993 metais ji paskelbta palaimintąja, o 2000 – šventąja. Kanonizacijos dieną šventąją Faustina popiežius paskelbė Vilniaus ir trijų Lenkijos miestų – Varšuvos, Polocko ir Krokuvos globėja: „Išvardydamas miestus, kurių globėja yra naujoji šventoji, jų gyventojams patikiu Dievo Gailestingumą skleisti ypač rūpestingai“.

Jauno žmogaus liudijimas

Keistai jaučiuosi ir šiandien... Nežinau kodėl... Tas laikas toks sudėtingai keistas. O Dievas man šypsosi pro debesį ir sako nesirūpinti. Atrodo, viską turiu... Dievulis mane dovanom įvairiausiom apipylęs, o dar nuostabus pavasaris už lango... Rodos, imk ir džiauškis ir jokių negerų mintelių neįsileisk... Bet ne, tas kipšiukas vis sėdi ant peties ir perša visokias negeras mintis, baugina artėjančia sesija... Ir tada taip nieko nebesinori, darbelių krūvom prisikaupė ir nebežinau nuo ko pradėti... „O Dievuliau, o Šventoji Dvasia įkvėpk mane, atsiųsk išminties, kad su Tavo padėjimu, Tavęs pilna, galėčiau tuos darbelius su meile daryti.“

Ir taip kiekvieną dienele. Nebegaliu nieko be Jo pagalbos daryti, rašyti. Tokia silpna ir visai mažytė jaučiuos. Ypač pastaruoju metu tai pajutau. Kažkoks tinginiukas įlindęs (kipšiuko darbas). Esu nuolatinėj kovoje, abejonėse. Ir kodėl? „Kur Tu, Dievuliau? Kartais visai nebejaučiu Tavo rankos ant savo peties. Bet žinau, kad Tu mane saugai.“ Bet to žinojimo tai nepakanka, noriu jausti Jį visa savimi kaip ir ankščiau. Kas įdėjo į mano lūpas šypseną? Kas man padovanojo tokius nuoširdžius ir mylinčius draugus? Kas man tokius tėvelius, sesutes ir broliuką parinko? Kas man balsą, galimybę dainuoti ir groti suteikė? Kas mane čia, į Šiaulius, padėjo? Kas mano norus pildo? Kas mane moko mylėti? Taip. Tai Jis. Tai Jis nuolat siunčia savo Dvasią, tai Jis atnaujina žemės veidą, tai Jis nuolat keičia mane. Be Jo aš nieko neturiu, esu tik mažytė žemės dulkelė ir jei ką gero padarau, tai Jis veikia per mane savo Šventąja Dvasia. O taip norėčiau, kad Ji visada būtų manyje, kad šventai galvočiau, kad šventai veikčiau, kad šventai mylėčiau... Bet esu silpna ir maža, nuklystu mintimis nuo pagrindinio tikslo, pasiduodu kažkokioms negeroms mintis. „Ak Šventoji Dvasia, pripildyk mane pasitikėjimo, kad nenuklyščiau, kad nuolat Dievo šviesoje ir tiesoje būčiau.“

Juk taip gera matyti Šventosios Dvasios veikimą kituose žmonėse, jų šypsenose, šiltame apkabinime. Kas bebūtų, kad ir koks laikas, Jis mane myli, tikiu tuo. Ir dabar. Šią mažytę akimirką. Stabteliu ir gėriuosi viskuo, ką Jis sukūrė ir nuolat dovanoja.

Justina

Pr 22, 1-19

¹ Po šių įvykių Dievas išbandė Abraomą. Jis tarė jam: „Abraomai!“ Jis atsiliepė: „Aš čia!“ –

² „Paimk savo sūnų, – jis tęsė, – savo vienatinį sūnų Izaoką, kurį myli, nueik į Morijos kraštą ir paaudok jį kaip deginamąją auką ten viename kalne, kurį aš tau nurodysiu“.

³ Pakilęs anksti rytą, pasibalnojo savo asilą, pasiėmė su savimi du tarnus ir savo sūnų Izaoką. Prisiskaldęs malkų deginamajai aukai, jis leidosi kelionėn į vietą, apie kurią buvo jam kalbėjęs Dievas. ⁴ Trečią dieną Abraomas pakėlė akis ir iš tolo pamatė tą vietą. ⁵ „Pabūkite čia su asilu, – jis paliepė tarnams, – berniukas ir aš kopsime ten. Pagarbinsime ir tada sugrįšime pas jus“.

⁶ Abraomas paėmė malkas deginamajai aukai ir uždėjo jas ant pečių savo sūnui Izaokui, o ugnį ir peilį nešėsi pats. Jiedu keliavo toliau. ⁷ Izaokas kreipėsi į savo tėvą Abraomą: „Tėve!“ „Aš čia, mano sūnau“ , – atsiliepė. Jis tarė: „Ugnies ir malkų yra, bet kurgi avis deginamajai aukai?“

⁸ Abraomas atsakė: „Dievas pats parūpins avį deginamajai aukai, mano sūnau“. Ir jiedu drauge ėjo toliau.

⁹ Jiedu atėjo į vietą, apie kurią buvo kalbėjęs jam Dievas. Abraomas pastatė ten aukurą ir sukrovė malkas. Jis surišo savo sūnų Izaoką ir paguldė jį ant aukure sukrautų malkų. ¹⁰ Tuomet Abraomas ištiesė savo ranką ir pakėlė peilį, kad nužudytų savo sūnų. ¹¹ Bet VIEŠPATIES angelas sušuko jam iš dangaus, tardamas: „Abraomai! Abraomai!“ – „Aš čia!“ – jis atsiliepė. ¹² „Nekelk rankos prieš berniuką, – tęsė, – nieko jam nedaryk! Dabar aš žinau, kad tu bijai Dievo, nes neatsisakei atiduoti man savo vienatinio sūnaus“. ¹³ Kai Abraomas pakėlė akis, jis pamatė aviną, ragais įstrigusį krūme. Abraomas tada priėjo, paėmė aviną ir paaudoko jį kaip deginamąją auką vietoj savo sūnaus. ¹⁴ O tą vietą Abraomas pavadino „VIEŠPATS parūpins“ vardu, kaip ir nūdien yra sakoma: „VIEŠPATIES kalne bus parūpinta“.

¹⁵ VIEŠPATIES angelas pašaukė Abraomą iš dangaus antrąkart ¹⁶ ir tarė: „Prisiečiau pačiu savimi, – tai VIEŠPATIES žodis, – kadangi tu tai padarei, neatsisakei atiduoti savo vienatinio sūnaus, ¹⁷ todėl aš tikrai laiminsiu tave ir padarysiu tavo palikuonis tokius gausius, kaip dangaus žvaigždės ir pajūrio smiltys. Tavo palikuonys užims savo priešų vartus ir ¹⁸ visos tautos žemėje ras sau palaiminimą per tavo palikuonis, nes tu buvai klusnus mano balsui“.

Metodas

- Garsiai perskaitoma ŠR ištrauka. Pr 22, 1-19.
- Abraomo situacijos pristatymas. Abraomui yra duotas Dievo pažadas: kraštas, gausūs palikuonys, ir kad Jis bus Abraomo ir jo palikuonių Dievas.

Abraomo esama situacija visiškai kitokia: vis dar klajoja ir Dievas prašo jo vienturčio sūnaus – kaip deginamosios aukos. Ir net tokioje situacijoje, kai pats turi paguldyti savo sūnų ant aukure sukrautų malkų ir jį nužudyti, - Abraomas išlieka ištikimas Dievui. Ištikimybė Dievui – pripažinimas, viską ką aš turiu yra duota iš Dievo, ir to, ką Dievas duoda, priėmimas, yra ištikimybės Dievui išraiška. “Dabar aš žinau, kad tu bijai Dievo” – tik žmogus, turintis Šventosios Dvasios Dievo baimės dovaną, gali būti ištikimas Dievui. “Dievo baimė, kaip Šventosios Dvasios dovaną yra tuomet kai aš mylėdamas Dievą bijau pažeisti tą meilę, bijau nuliūdinti Dievą, Šventąją Dvasią, bijau savo neklusnumu, abejingumu ar kokia kita klaida įskaudinti Dievo meilę.[...] Dievo baimė yra suprantama, kaip nuliūdinti Dievą, baimė atsiskirti nuo Jo” (kun. Gediminas Numgaudis OFM, Šventosios Dvasios ženklas yra Meilė, Kelionė, 2008m., Nr. II (2)). Nereikia pamiršti, kad Biblijos liudijimuose apie Dievo baimę kalbama įvairiais atžvilgiais. Ji apibūdinama kaip šurpas ir išgąstis, baismės ir teismo baimė, pagarba ir baimingumas. Naujajame Testamente

pozityviai vertinamas baiminimasis dėl savo išganymo (plg. Herbert Vorgrimler, Naujasis Teologijos žodynas, 2003)

- Individualus darbas (priemonės: ŠR ištrauka, popieriaus lapai, rašikliai): 1) Kiekvienas dar kartą tyliai persiskaito ŠR ištrauką ir atradę pasižymi vietas, kur kalbama apie Abraomo ištikimybę, Dievo baimę. Pabandykite išsivaizduoti istorijos seką, į ją įsigyventi, atsakyti, kaip jautėsi Abraomas, kas dėjosi jo širdyje? 2) Kaip elgtumėtės jei būtumėte Abraomo vietoje? Kodėl? 3) Kaip Šventosios Dvasios dovana – Dievo baimė – pasireiškia mano gyvenime (kokiose situacijose)? 4) Ko aš galėčiau pasimokyti iš Abraomo? Pasidalinimas.
- Pabaigoje (aplinka: ratas, viduryje deganti žvakė tarsi Šventosios Dvasios simbolis): individualiai dar kartą peržvelgti savo baimes, kodėl bijoma Dievo, kodėl vengiama tam tikro savo elgesio, žodžių, minčių... ar iš meilės, ištikimybės Dievui, ir pagarbios baimės Jam ar dėl bausmės? Ant lapelio užrašo tik tas jausenas, kurios kyla dėl baimės būti nubaustam.

Visi savo lapelius atneša prie degančios žvakės ir meldžia Šventąją Dvasią, kad Dievo baimingumas dėl bausmės būtų perkeistas į pagarbą Dievo baimę iš meilės ir ištikimybės Jam.

Žaidimai

Aklųjų polka

Vieta: didesnė patalpa.

Trukmė: 10 min.

Žaidėjai: įvairaus amžiaus grupės žmonių, tikslus žaidėjų skaičius nėra svarbus.

Mažesnę dalis žaidėjų yra „aklieji“. Jiems užrišamos akys arba jie užsimerkia. Kiti gali matyti. Kiekvienas „aklasis“ gauna po vieną matantį partnerį. Pradžioje groja lėtesnė muzika, vėliau šiek tiek greitesnė. Pagal muziką matantieji vedžioja akluosius partnerius. Po kiek laiko (labai atsargiai) jie perduoda „aklajį“ kitam matančiajam. Vėliau pasikeičiama vaidmenimis: „matantieji“ tampa „aklaisiais“, o „aklieji“ „matančiais“.

Pasitikėjimo ratas

Grupė stovi ratu kiek įmanoma labiau susiglaudusi. Vienas iš grupės narių stovi rato viduryje, užsimerkia, įtempia raumenis ir lėtai svyra kuria nors kryptimi. Grupė lėtai sulaiko svyrantįjį ir vėl lėtai stumia kita kryptimi, į visas puses, stengiasi jį pagauti ir prilaikyti, kad neparkristų. Tie, kurie nori, gali eiti į rato vidurį ir išbandyti save. Pabaigus pratimą, patartina tuojau aptari naujus potyrius, kilusius jausmus, mintis.

Diskusija. Klausimai tiems, kurie išdrįso kristi:

Kaip aš jaučiausi?

Ar man buvo malonu?

Ar jaučiausi saugiai? Kodėl?

Ar mano jausmai keitėsi? Kaip?

Kaip aš jaučiuosi dabar?

Klausimai visai grupei:

Ar mes jautėmės atsakingi už tą, kuris krenta?

Kas buvo sunku? Kodėl?

Aklojo vedžiojimas

Žaidžiama poromis. Atsižvelgiant į sąlygas, metodą galima atlikti uždaroje patalpoje, ir gamtoje. Šis metodas reikalauja abipusio pasitikėjimo ir atsakomybės. Metodo esmė geriausiai nusakoma Kihlilio Gibrano žodžiais: „Tu aklas, o aš kurčnebylys, o todėl susiimkime už rankų ir pasistenkime

suprasti vienas kitą“. Kad būtų lengviau susikaupti ir įsijausti į vaidmenį, „aklajam“ galima užrišti akis. Jis gali būti ir užsimerkęs. „Aklojo vedžiojimas“ tinka tiek ugdant pasitikėjimą, tiek mokantis bendrauti.

Poros partneriai pasiskirsto vaidmenimis“ vienas – „aklasis“ (jis turi nematyti) kitas – „kurčnebylis“ (jis turi tylėti). Kurčnebylis veda aklą mišku. Vienas kitą vedžioja 15 – 20 min., vėliau poros partneriai pasikeičia vaidmenimis.

Pastaba: pabaigus, iš karto būtina aptarti patyrimą.

Diskusija. Klausimai aklajam:

Ką jaučiau, kai nieko negalėjau matyti?

Ar pasitikėjau vedančiuoju? Jei taip – kodėl? Jei ne – kodėl?

Ką naujo supratau, atradau?

Kaip jaučiuosi dabar?

Klausimai vedančiajam „kurčiajam“:

Ar jaučiau atsakomybę už žmogų, kurį vedžiojau?

Kas vedžiojant buvo sunkiausia? Kodėl?

Kas labiau patiko – vesti ar būti vedamam? Kodėl?

Ką patyriau naujo ir svarbaus?

Varlės

Žaidimas skirtas atsipalaidavimui.

3 – 4 žmonės užrištomis akimis sėdi rato viduryje, kiti dalyviai sustoja taip į ratą, kad būtų tik vienas išėjimas. Kiekviena varlė turi rasti išėjimą (ėjimo būdas: atsitūpusi ir laikydama sau už čiurnos kauliukų). Jei viena rado išėjimą, tada garsiai kvaksėdama duoda ženklą kitoms varlėms, kad jos taip pat atrastų išėjimą.

Tavim kvēpuoju aš

Breathe

Marie Barnett

A D/A A D/A

Ta-vimkvē- puo - ju aš, - Ta-vimkvē- puo - ju aš: -

5 A E/G# F#m E D F#m E

Šven-čiau - siu Ta - vo bu - vi - mu ma - ny. -

9 A D/A A D/A

Kas-die - nē ma-no duo-na, Kas-die - nē ma-no duo-na,

13 A E/G# F#m E D F#m E

Ta-va - sis Žo - dis, iš - tar - tas man. - Ir

17 A E/G# F#m E D F#m E

aš - Ta-vēš iš - troš - ķes, - ir

21 A E/G# F#m E D F#m E

aš - pra-žu-vēš be Ta- vēš. -

Dievo Gailestingumo vainikėlis

Kviečiame jūsų bendruomenę, vienijantis su Kristaus auka ant kryžiaus už mūsų ir viso pasaulio išganymą, įsiliejant į tą meilę, kuria dangaus Tėvas myli Sūnų, o per Jį ir mus, kalbėti Dievo Gailestingumo vainikėlių.

Šią maldą ses. Faustinai Jėzus padiktavo Vilniuje 1935 m. rugsėjo 13-14 d.

Tam, kas bent kartą sukalbės šį vainikėlių, bus suteikta malonė, nes mano gailestingumas beribis, - sakė Jis. - Tie, kurie kalbės šį vainikėlių gyvenime, o ypač mirties valandą, bus apglėbti mano gailestingumo.

Vainikėliu raginama prašyti Dievą gailestingumo ir kitiems žmonėms.

Kalbėdama šį vainikėlių, - kalbėjo Viešpats ses. Faustinai, - priartini prie manęs visus žmones.

Pradėdami šią maldą išsakykite arba surašykite savo intencijas.

Dievo Gailestingumo vainikėlis gali būti kalbamas varstant mums įprasto rožinio karoliukus.

Pradžioje kalbame „Tėve mūsų“, „Sveika, Marija“, „Tikiu Dievą Tėvą“.

Toliau ties didesniais karoliukais meldžiame:

Amžinasis Tėve, aukoju Tau mieliausiojo Tavo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, Kūną ir Kraują, Sielą ir Dievystę permaldauti už mūsų ir viso pasaulio nuodėmes.

Ties mažesniais karoliukais kalbame: *Dėl skaudžios Jėzaus kančios būk gailestingas mums ir visam pasauliui.*

Pabaigoje:

Šventas Dieve, šventas Galingasis, šventas Amžinasis, pasigailėk mūsų ir viso pasaulio. (3 kartus)